

ket. Figyelik a „füstjeleket”. Ha ismerőseik kéményéből reggelente füst gomolyog, azt jelenti: élek, jól vagyok.

Jött egy riporter, kérdezte a boltba siető Marikát, hogyan vészeli át a falu népe, amit az Úr neki szánt.

— Van tüzelőnk, meleg ruhánk, ételünk, tartalékunk és jóféle, kisüsti pálinkánk. Mi bajunk lehetne hát?

Le is adták a válaszát szó szerint. Ha hidegre fordult ismét, szívesen jöttek megint. Motivációjuk nemcsak a higanyszál-zsugorodás vonzata, hanem a finom rétesé, amivel kínálta őket Marika. Barátságok alakultak, híre szállt a kis falunak.

Így pezsdített, melegített lelkeket az extrém hideg.

Tudjuk, hogy ez valóságos, szép mese. Pedig a halódó falvak sorsát egyre több gond árnyékolja be.

Szállítanak ugyan mindent, amire szükség lehet, de a teherkocsikat dideregve várják az utcán az emberek. Már nincs posta, sem iskola, megszüntették a megfizethető üzletet. A maszek bolt nagyon drága, a nyugdíjnak nagy hibája, hogy nem szalad fel utána. A patika, orvos álomban sem létezik. Van tévé, telefon is, modern, okos, ám a vétel akadozik, a tér erre nem mindig nyitott.

A falulakók nyitottabbak, talán, mert egymásra utaltak. Több a jóság, több az érzés, mélyebb a segítőkészség.

Bár az életük nehezebb, a „jó magyar pesszimizmus” köztük kevésbé vág rendet.

Szente B. Levente

Emlékek töredéke

tenyeredben, ott van-e még
a rét, a magas, folyó melletti fűzfa,
hajadban a szép virág?

lehunyt pilláid alatt
az a szívdobbanás,
a csókillat.

a bennünk lüktető emlékek töredéke,
az a tiszta gyermektánc,
a szerelem, a drót nélküli érintés,
a kíváncsiság.

mint ébredés előtt
mindannyiszor,

ha arcunkra hullt a fény —

Ima

a festmény
a zene
a költemény
imát dobban a szív
lüktet ér
csók alatt a halánték
imát mondok mikor
egy szelet kenyeret
kezedbe adok
tovább a tied —
hogy szádba veszed
kicsinyeknek és nagyoknak
csókkal vagy nélküle
tovább hogyan adod
te tudod